

1 1967
sausis

EGULTE

eglutė

1967

1

sausis

ilustracijos

S. Smalinskienė — psl. 1
E. Muliolienė — 3, 4, 5
M. Eidukevičiūtė — 3, 6
P. Osmolskis — 3, 15, 18, 25, 30
Aldona S. — 7, 8, 9
S. M. Eucharista — 11, 13, 16-17, 26,
27, 28, 29
R. Zinkutė — 14, 15
A. Korsakaitė — 23

turinys

Eglutės sapnas	3
V. Valsiūnienė	
Gražutė ir snaigė	4
N. Jankutė	
Požemių kraštas	6
A. Vambutas	
Pasakėlė	9
J. Minelga	
Trijų dovanų galvosūkis	10
Narvydo nuotykių	11
J. Šulcas	
Laukiu saulutės	13
S. Džiugas	
Laiškas iš Australijos	14
R. Zinkutė	
Jonuko eilėraštas	15
Tralio Tralialiauskas	16
J. Tuvimas	
Audringoji naktis	18
A. Baronas	
Sename dvare	23
Šatrijos Ragana	
Vakaras	25
S. Laucius	
Pupučio antroji kelionė	26
Linutė	
Išdykėlis	29
L. Žitkevičius	
Linksmiau	30
Buvo tokia pasakėlė	31
Truputį pagalvok	32

▲ vienintėlis lietuviškas vaikų laikraštėlis pasaulyje ▲

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUSDINA

IMMACULATA PRESS

Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

EGLUTĖ

Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikala. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

EGLUTĖS SAPNAS

V. Valsiūnienė

Audra tą naktį verkė,
Sidabro snaigėm lijo, —
Eglutė susapnavo,
Kad turi karaliją.

Seni, išdidūs medžiai
Ir daug žalių eglelių —
Jai einant, galvas lenkė
Ir snaigėm barstė kelią.

Žvaigždžių takai išaudė
Šviesių žemčiūgų juostą,
Šiaurys po kojų žėrė
Baltučių snaigių pluoštą.

Dangaus skliautai nušvitę,
Jai spindulius dalino;
Ir buvo ji gražiausia
Eglučių karalijoje.

Audra tą naktį verkė,
Sidabro snaigėm lijo, —
Eglutė susapnavo,
Kad turi karaliją.

GRAŽUTĖ IR SNAIGĖ

N. Jankutė

Kartą gyveno mergytė vardu Gražutė. Gražutė mėgo žaisti, daineles dainuoti ir ratelį eiti, bet labiausiai jai patikdavo stovėti prie lango ir žiūrėti į gatvę. Gatvėje visada

kas nors įdomaus darėsi: tai pravažiuodavo policijos mašina, mirkčiodama savo mėlyna lempa, tai rėkaudami prabėgdavo padaužos vaikai, tai koks linksmas šunelis vaikydavo pasipūtusią voveraitę. Voveraitė visada pabėgdavo ir, aukštai ant medžio šakos sėdėdama, piktai bardavo šunį: „Nelisk, nelisk, nelisk!“

Vieną šaltą dieną Gražutė vėl žiūrėjo pro langą. Gatvė buvo tuščia, dangus pilkas, o medžiai be lapų.

— Kokia negraži mano gatvė! — galvojo Gražutė. — Medžiai liūdni... ir namai... Turbūt, kad diena nespalvuota.

— Pasiimsiu savo pieštukus ir nudažysiu gatvę raudonai, medžius mėlynai, o namus žaliai, — garsiai pasakė Gražutė, ir patenkinta nusijuokė.

Kol Gražutė susirado pieštukus, iš pilko dangaus ėmė birti snaigės. Jos krito ant pilkos gatvės, ant pilkų medžių ir pilkų namų, ir net ant pilkos voveraitės uodegos. Kur tik snaigės nutūpė, ten pasidarė balta ir šviesu.

— Mama, ateik pažiūrėti! Snaigės gatvę dažo! — šaukė nudžiugusi Gražutė.

Tuo metu vėjas pūstelėjo į langą, ir viena didžiulė snaigė prilipo prie stiklo. Ji atrodė kaip žvaigždėlė su šešiais spinduliukais. Tarp tų spinduliukų blizgėjo šeši karo-liukai, o juos visus rišo plonyčiai siūleliai.

— Labas, snaigele! Kokia tu graži! — kalbėjo snaigei Gražutė. — Tu spinduliuota kaip žvaigždė. O gal tu naktį danguje švieti?

— Aš nemoku šviesti, — atsakė jai snaigė, — bet moku dailiai šokti. Palauk. Papūs vėjelis, pamatysi, kaip moku suktis ir skrajoti!

Staiga papūtė vėjas, snaigė pakilo, nusilenkė Gražutei ir ėmė šokti. Ji sukosi ir plaukė, tai aukštyn kilo, tai žemyn krito, kol nuvargusi vėl prie stiklo prilipo.

— Patiko! Patiko! — ir plojo ir šaukė snaigei Gražutė. — Snaigele, aš tave pabučiuosiu!

Ir prikišo Gražutė savo rausvas lūpytes prie šalto stiklo. Sušilo stiklas, ir... snaigė ėmė tirpti.

— Ai-jai-jai! — dar sušuko ji. — Tirpstu! Tirpstu!

Ir tuojau vietoj snaigės, lango stiklu nuriedėjo vandens lašelis.

— Snaigele, snaigele, kur tu? — nusiminusi klausinėjo Gražutė, bet vandens lašelis tylėjo.

Tačiau Gražutė ilgai neliūdėjo. Už lango buvo šviesu ir balta. Gatvė buvo balta, namų stogai balti ir medžių šakos baltos.

— Mamyte, snaigės jau viską baltai nudažė! — pranešė ji mamai. — Nebereikia nė mano pieštukų!

POŽEMIŲ KRAŠTAS

Padavimas

Alfonsas Vambutas

Važiuojant iš Biržų Klausučių kaimo link, netoli vieškelio laukuose, tarsi jūros baidyklės akys, vaikus ir senius gąsdino didelis plyšys. Jo sienos buvo gipso ir akmens luitais taip meniškai išdėliotos, kad atrodė tartum sukti laiptai, ir drąsuolius viliojo į požemį nusileisti. Tačiau tokių drąsuolių ir berniukų tarpe neatsirasdavo. Žinojo, jei į vidų nusileistų, piktosios laumės juos sugavusios dilgėlėmis išplaktų. karčiomis vėdryno (kartus augalas) sultimis žlugte išžlugtų ir padžiautų įkaitintoje jaujoje.

Nuo akmens sienų verždavosi šaltiniai ir, į pelkę krisdami, klaidiai skambėjo. Iš ten, Klausučių laukais srauniais verpetais bėgdami, prie kito urvo sustodavo ir triukšmingai jo gelmėse dingdavo. Užtat vieni tą upelį vadindavo "Požemis", kiti — "Upelis be galo", ir tie vardai net tolimiausiame Lietuvos užkampy buvo žinomi.

Žiemos metu šaltiniai, pelkės ir upelis niekad neužšaldavo, garavo, tarsi karšta sriuba. Todėl vaikus traukė smalsumas ten susirinkus pažiopsoti, ilgą kartį į plyšį įkišti, arba akmenuką įmesti, kurį srovė, tartum kaulėti raganos pirštai, pačiupus, atgal išmesdavo.

Kartą, šalčiams liovus smarkiai spirginti, ir sniegui limpant prie kojų, linksmas jaunimas iš mokyklos namo grįždamas, sustojo ties

plyšiu paišdykauti. Įsismaginusios, mergaitės kikendamos ritino sniego ritinius ir lipdė senį besmegenį. Berniukai, sniego gumulais besimėtydami, pataikė Taurutei į smilkinį, kuri, palei plyšį stovėdama, paslydo ir į vidų įsmuko.

Nutrūko žaidimas, ir visų žvilgsniai nukrypo į plyšį. Vaikai nekantriai laukė, kada išsiveržianti srovė Taurutę kaip sviedinį atgal išmes. Nesulaukdami, atsiminė girdėtas pasakas apie baisias šmėklas ir klykdami nubėgo pranešti savo tėveliams.

Taurutė gi, aukštiełninka į plyšio dugną nučiuože ir skaudžiai užsigavo. Pašokusi, geliančią vietą delnu patrynė ir bailiai į viršų pažiūrėjo. Duobė galėjo būti maždaug dešimties metrų gylio. Viršuje matyti meniški laiptai tesiekė pusę plyšio, o žemiau, kur ji stovėjo, tęsėsi daili ir lygi siena, melsvu granitu išklota. Tuoį suprato, kad per tą stačią sieną laiptų nepasieks, bet apsidairiusi, užtiko nedidelę angą. Nedrąsiai į ją kyštelėjo galvą ir kiek akys įmatė išvydo siaurą, ilgą urvą, kurio lubos, sienos, net grindys buvo brangakmeniais nusagstytos, ir pritraukiančiai viliojo. O toli toli, pačiame urvo gale, tartum pašvaistė, dienos šviesa atsimušė. Manydama, kad tai kelias užkopti į viršų, vargšėlė apsidžiaugė ir juo bėgdama, juste nepajuto kaip slinko gilyn ir gilyn, kol tą dienos šviesą pasiekė.

Kada ji uždususi iš urvo išbėgo, prieš ją išdygo nepaprasto grožio ir žavumo pilkuojanti lanka su marguoliuojančiomis gėlėmis. Lankos vidury, baltais akmenėliais išklotas, vingiavo siauras takelis. Toliau, iš abipus lankos, stūksojo tamsiai mėlyni kalnai, kryžmais apjuosti gintaro kaspinais. Juodame danguje viena vienišė akimi trikampė žalsva saulutė rožiniais rutuliais linksmiai žaidė.

Neregėtais gamtos vaizdais nustebinta, Taurutė pastebėjo, kad danguje nei mėnulio, nei žvaigždžių nesimatė. Žinodama, kad žemė be mėnulio traukos negali gyvuoti, pradėjo visaip spėlioti... Staiga jai užėjo toks nesuvaldomas noras gėlių prisiskinti ir vainiką nusipinti. Bet čia, lyg tyčia, išpėjanti balsą išgirdo:

— Ai, nevalia!... Jei vieną žiedą nuskinsi, pati gėle pavirsi ir niekuomet į paviršių neiškilsi. Tuomet tau teks čia visą amžėlį žydėti be savo brangių tėvelių, broliuko, sesutės, mokslo draugų, mokyklos, ištikimo šuniuko Ramsio ir katinėlio Rainio.

Išsigandusi, mergaitė atšoko nuo gėlių. Ant sudžiūvusios šakos pamatė tupintį liputį (už žvirblį mažesnę paukščiuką), kuris ją išpėjęs, linksmai sučirškė ir, sparneliais suplasnojęs, nuskrido.

Taurutė paraudo ir, liputį akimis lydėdama, sunkiai atsiduso. Nusraminusi, į šalis žvalgydamasi, nedrąsiai nukiūtino baltuoju takeliu.

Trikampės žalsvos saulutės kaitra ir gėlių kvapas ją svaigino. Pavėsio besidairydama, priėjo prie sidabrinio upelio ir pastebėjo, kad jo marmurinė pakrantė buvo purvu aptaškyta.

— Kas galėjo tokią gražią upelio pakrantę sutepti? Gal berniukai, kaip mano broliukas, kuris tik mamytės raginamas eina praustis, — pagalvojo ji, ir šyptelėjo.

— Oi, klysti, miela Taurute, taip galvodama! Yra švarių berniukų. Švariomis rankelėmis, nušveistais bateliais, nesuveltais plaukeliais per dienas išsilaiko ir atrodo, tarsi paveikslėliai knygoje! — rimtai pastebėjo upelis.

Taurutė išpūtė akis. Nežinodama ką jam atsakyti, iš papratimo mandagiai už pastabas padėkojo ir toliau takeliu eidama įsižiūrėjo, kad trikampė žalsva saulutė, tarsi pakabintas žibintuvas, vienoje vietoje riogsojo. Susidomėjusi, ją akimis sekdamas, nepastebėjo kaip ties auksiniu upeliu sustojo. Jo grožiu ir dailumu sužavėta, staiga pamatė,

PASAKĖLĖ

J. Minelga

Seksiu, seksiu ir paseksiu
Pasakėlę vieną.
Adomėlis pas bobulę
Gėrė gulbės pieną.

Aldonytė iš žvaigždučių
Pint vainiką manė,
Irenutė ant mėnulio
Ožkeles praganė.

Vytas uodą apsižergęs
Per Atlandą skrido,
Jį pamačius lydekaitė
Lakštute pragydo.

Jonis saulėn nukeliavęs
Vyno upėj maudės.
Birutėlei vėjo dukros
Margas juostas audė.

kad upelio vidury erdviai gluodenai (ropliai, panašūs į gyvates) nardėsi. Pasipiktinusi čiupo ilgą lazdą, kabino ir metė toli į lankos vidurį, kur saulės spinduliai juos įkaitindama, kaip sviestą ištirpino.

— Pačiame mano jaunystės žydėjime, apniko mane piktieji gluodenai ir teršė vandenį, — prisipažino auksinis upelis. — Kentėjau vienas, pats neįstengdamas nuo jų atsiginti. Dėkui tau, kad dabar nuo jų atsikračiau ir man bus lengviau tekėti, — nuoširdžiai padėkojo upelis ir linksmi pasileido nežinion sroventi.

— Nėra už ką!... Visų padorių vaikų pareiga nelaimėje padėti, — kukliai atsakė Taurutė ir per baltąjį takelį linksmi šokinėdama, be jokių nuotykių priėjo prie deimantinio upelio.

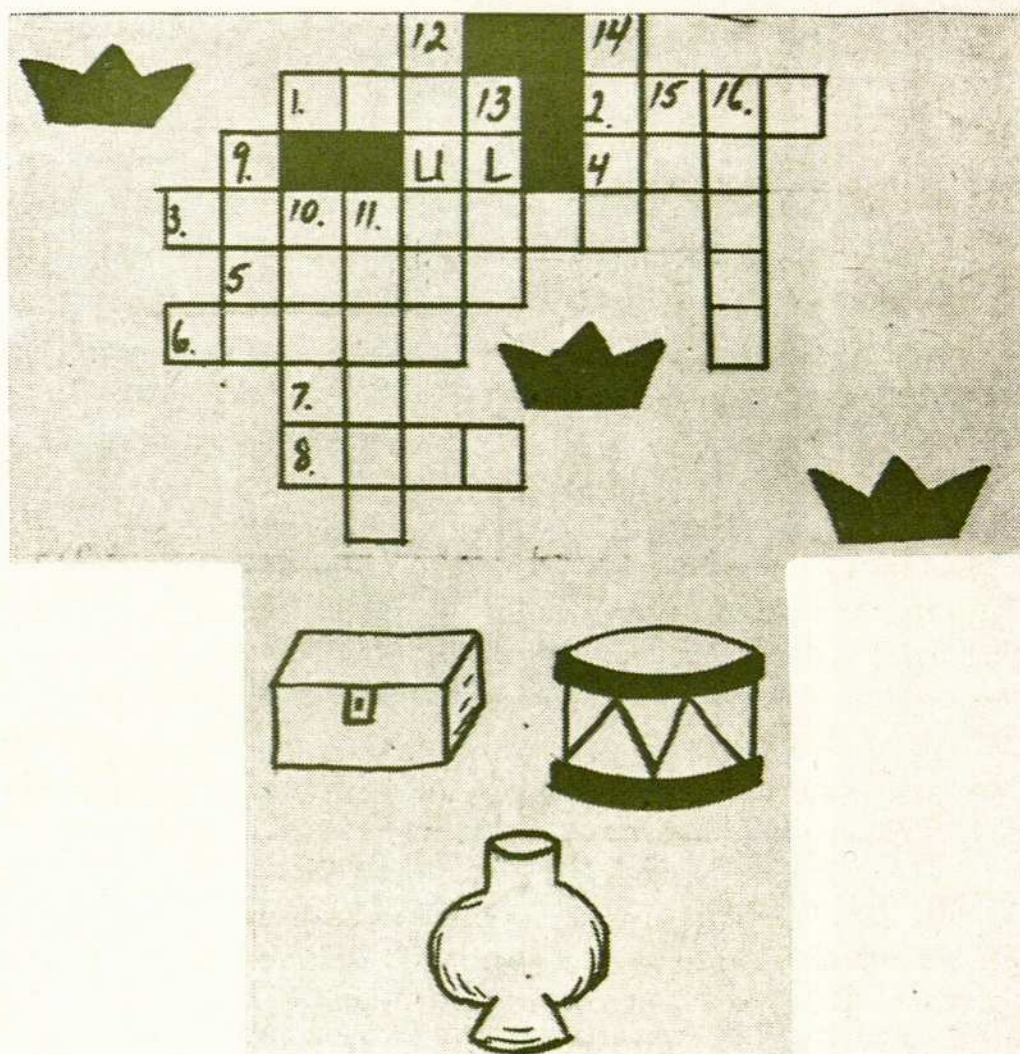
— Senatvės sulaukus, mane slegia sunki gyvenimo našta, ir niekas nemoka paguosti!... — lėtai tekėdamas nusiskundė upelis, dusulingai atsikosėjo ir pamažu toliau nutekėjo.

— Palauk, seneli!... Pasakyk kokios paguodos tu ieškai? — paklausė Taurutė ir staiga pamačiusi išklerusią jo tiltelio atramą, ją pataisė.

— Ačiū!... Tu mane jau paguodei ir dabar aš lengviau galėsiu tekėti. Tegu Dievulis už tai šimteriopai tau atlygina.

(Bus daugiau)

TRIJŲ DOVANŲ GALVOSŪKIS

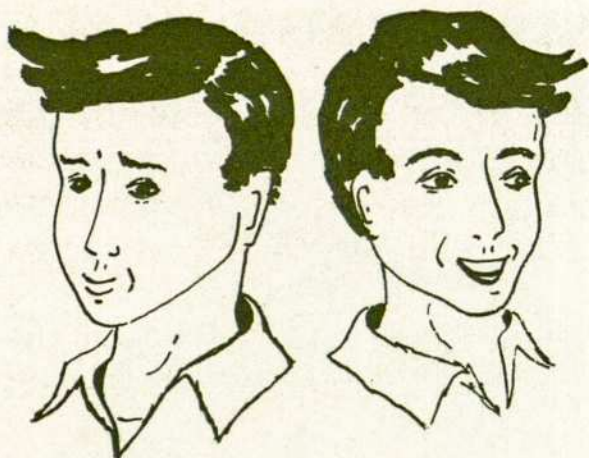
Skersai:

1. Ne šitas, bet...
2. Rytai randasi ant žolės.
3. Vienas iš trijų vyrų, kurie atnešė Kūdikėliui Jėzui dovanų.
4. Vakaras buvo, o šiandien...
5. Švarus vanduo būna...
6. Ne greitas.
7. Pirmos dvi alfabeto raidės.
8. Mažas žemės plotas apsuptas vandeniu.

Žemyn:

9. Naminis gyvulys.
10. Dienos laikas.
11. Žmogus iš rytų šalies.
12. Kieta kūno dalis.
13. Žodis "slysta" būsimajam laike.
14. Keli karaliai aplankė Jėzų?
15. Žodis vartojamas klausimuose.
16. Šviečia dienos metu.

(Atsakymai psl. 31)

NARVYDO NUOTYKIAI

J. Šulcas

Narvydas nieku ypatingu nesiskyrė nuo savo draugu, gal tik tuo, kad buvo labai judrus, linksmas. Draugai jį mėgo, nes su juo buvo smagu praleisti laisvalaikį — Narvydas vis ką nors įdomaus sugalvodavo. Bet jo mokytojai nebuvo tos pačios nuomonės: jie dažnai Narvydą bausdavo už visokias išdaigas.

Narvydo geriausias draugas buvo Stasys. Jie tapo ypatingai geri draugai nuo to laiko, kai Narvydas išgelbėjo Stasio sesutę iš šaltos upės srovių, kur ji buvo įkritusi, bežaisdama prie upės kranto.

Dabar buvo vasara, atostogos. Tačiau, Narvydas nebuvo linksmas kaip paprastai, nes kai grįžo namo iš gimnazijos, rado tėvelį belaukiantį su gimnazijos direktoriaus laišku. Direktorius atsisakė rudenį priimti Narvydą į gimnaziją, nes paskutiniaisiais mokslo mėnesiais mokytojai jį labai skundėsi.

— Kur gi dabar tave siųsime? — piktu balsu klausė tėvas.

— Nežinau... — tyliai atsakė Narvydas, nuleidęs galvą.

— Pasiųsiu į pataisos namus! — tęsė įpykęs tėvelis. — Ten tave gerai išauklės su rykšte, jeigu nenori geruoju pasitaisyti!

Dienos slinko pamažu. Narvydas buvo labai susirūpinęs, be ūpo. Jo draugas Stasys tai pajuto ir bandė jį kaip nors išblaškyti, bet Narvydas nenorėjo dalyvauti jokiuose

žaidimuose. Baime pataisos namų, ir rūpestis, kur pateks rudenį, jam visą nuotaiką pagadino.

Vieną popietę jiedu sėdėjo ant gatvės krašto. Narvydas tylėjo, akis išmeigęs į žemę. Stasys nežinojo ką jam sakyti, tad ir jis tylėjo. Jiems taip besėdint, netoliese sustojo mašina. Du nepažįstami ponai išlipo ir įėjo į Narvydo namus.

“Ar tik čia nebus pataisos namų valdiniai atvykę mane išvežti...” pagalvojo Narvydas ir, staiga pašokęs, sušuko:

— Stasy, bėkim iš čia! Jie nori mane išvežti!

— Geriau slinkim arčiau ir pasiklausykime ką jie ten tariasi, — pasiūlė Stasys.

Abu berniukai tyliai prisėlino prie lango. Jiems buvo sunku išgirsti apie ką Narvydo tėveliai ir tie ponai kalbėjosi, bet karts nuo karto jie išgirdo žodį “Italija”. Narvydui buvo keista, kad apie Italiją kalba — juk jie gyvena Vokietijoje...

Po kiek laiko svečiai išėjo. Berniukai, pasislėpę už namo kampo, išgirdo tiktai paskutinį sakinį.

— Gerai, sutarta: jūsų sūnus galės atvažiuoti su ant-
raja grupe ateinantį mėnesį — rugpiūčio 14-tą, — tarė svečiai tarpduryje.

Narvydas žvilgterėjo į Stasį ir juodu pasileido bėgti. Būtinai reikėjo visą reikalą apsvarstyti ir ką nors nutarti. Jie sustojo prie geležinkelio bėgių ir atsisėdo ant žolės. Narvydas pirmas prašneko drebančiu balsu:

— Aš pabėgsiu iš namų... Į pataisos namus manęs neišveš — juk aš nieko baisaus nepadariau!

Kaip tik tuo momentu pravažiavo traukinys, ir Narvydui kilo noras tuoj pat, šiandien, pabėgti.

— Žinai, gal geriau palauk, — po kokios minutės prabilo Stasys. — Iki rugpiūčio 14-tos galėsi susirinkti daiktus, spėsi pasiruošti. Negi tuščiomis bėgsi?

— Na, gal taip ir padarysiu, — sutiko Narvydas, ir jiedu pasuko namų link.

LAUKIU SAULUTĖS

S. Džiugas

Vasaros saulute,
Kur prapuolei tu?
Kada grįš varnėnai,
Gandras suks ratu?

Naktimis sapnuoju,
Kad jau tu esi,
Kad žalioj pievelėj
Šokame basi.

Rytą atsibudus,
Klausiu tuoj mamos:
— Ar nėra saulutės
Mano mylimos?

O mama atsako:
— Dar vaikelį, ne.
Piktas vėjas baras,
Ūžia kamine.

— Tik tu niekam mano plano neišpasakok! — staiga prabilo Narvydas, kai jie jau buvo visai arti namų.

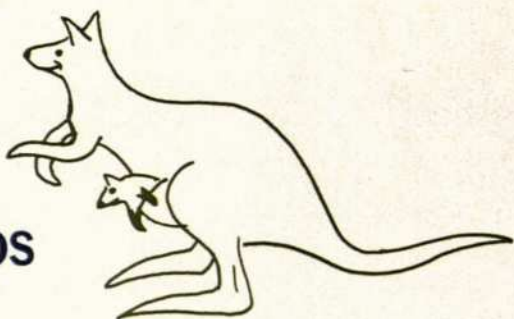
— Tai tau ir draugas! Narvydai, ar aš kada nors paslaptį išplepėjau? — atsakė Stasys. Narvydas tik šyptelėjo, ir draugai išsiskyrė. Narvydas nuėjo namo, nuduodamas nieko nežinąs. Tėveliai taip pat jam nieko nesakė apie nepažįstamus ponus ir net neklausė kodėl pavėlavo pietums.

Narvydas valgė be apetito. Kaip čia valgysi, kai visa ateitis ant siūlelio kabo?... Pavalgęs, pasitraukė į savo kambarį ir galvojo kaip čia pasiruošti kelionei. Laiko ne per daugiausiai — tik mėnuo...

(Bus daugiau)

LAIŠKAS IŠ AUSTRALIJOS

Ramutė Zinkutė

Kengūrą gali išauginti net iki 6 pėdų; ji dažniausia būna rudos ar pilkos spalvos.

Mieli EGLUTĖS skaitytojai:

Nors Australija yra toli, anapus Pacifiko vandenyno, mus EGLUTĖ visvien pasiekia. Norėtume ir mes pasidalyti su kitais skaitytojais. Štai jums papasakosime apie savo kraštą.

Miestai yra labai panašūs į jūsų miestus Amerikoje, bet pavažiavus kiek toliau, gamta labai skiriasi. Miškų nėra labai daug, o juose auga daugiausiai **eukaliptai** medžiai ir visokie maži krūmukai. O kiek čia įdomių gyvuliukų gyvena!

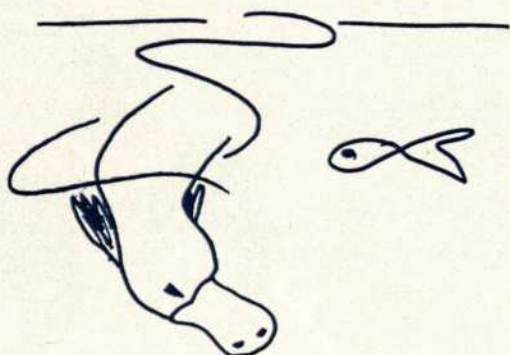

Koala yra pilkas su balta krūtinėle ir juoda nosim. Jis būna tik 1½ pėdų didumo ir tiek pat storumo!

Turbūt visi esate girdėję apie **kengūrą**, kuri nešioja savo vaikus (vadinamus **joeys**) tokiam krepšy ant pilvo, bet ar jūs žinot, kad yra daug kitų gyvulių, kurie turi krepšius? Vienas iš gražiausių yra **koala**, kuris yra panašus į meškiuką. Dienos metu jį galime matyti susirietusį dvišakyje medyje, bemiegantį, o naktį jis tingiai laipioja po šakas, šen bei ten nusiskindamas eukalipto lapų užkandžiauti.

Nakties metu labai laksto **posumai**, kuriuos galima prisivilioti su cukrum, uogiene, ar kitais saldumynais. Jie yra labai gražūs, su didelėmis akimis ir ilgomis, minkštom uodegom.

Jei galėtumėt atvykti į Australiją ir labai tyliai pasi-
slėptumėt krūmuose prie upės kranto, pavakaryje pamaty-
tumėt kaip nedrąsiai **ančiasnapis (platypus)** išlenda pasi-
maudyti ir pasitaškyti. Šie gyvuliukai deda kiaušinius, ir
vasaros metu išlenda trys vaikai upėje pasimaudyti. Ta-
čiau, jie yra labai bailūs, net mažiausias triukšmas juos iš-
gąsdina — bematant sulenda į urvą. Upės paviršiuje lieka
tik kelios mažos bangos.

**Platypus turi tamsiai rudą
kailį ir anties snapą bei ko-
jas.**

Na, tai mes, Australijos skaitytojai baigsime šį lai-
kutį savo draugams anapus pasaulio. Kitą kartą galėsime
toliau pasivaikščioti — gal pamatysime daugiau įdomių
Australijos miškų gyventojų.

JONUKO EILĖRAŠTUKAS

Jonukas paėmė mamytės mašinėlę ir pradėjo rašyti
eilėraštį, bet jam kartais užkliuvo viena antra raidė. Ar
galite tą eilėraštį perskaityti?

**Tam lazdyne, ar ...atai?
Kybur-vybur riešut...
Rumpa pumpa, vai kukū,
...iešutėliai ant šakų!
Sėdam, vyrai, po egle,
...kanumynas kevale.
Trešku-brašku tarp ...antų
Ir ...liko ...iešutų.**

TRALIUS TRALIAIAUSKAS

J. Tuvimas

Už jūružės, už melsvos
Dunkso miestas Dainavos.
Stovi gatvėj Dūdeliausko
Namas Traliaus Tralialiausko.

Šitas ponas
Turi žmoną,
Ji vadinas
Tralialiona.
Turi dukrą —
Tralialiukrą,
Turi sūnų —
Tralialiūną.
Turi šunį —
Tralialiunį.

Turi jis taip pat kačiuką —
Žvalų rainą Tralialiuką
Ir nenuoramą papūgą —
Margaplunksnę Tralialiūgą.

Apie valandą devintą,
Baigę pusryčius dorot,
Savo poną jie apspinta,
Pasiruošę koncertuot.
Šeimininkas šmaikščiai kelia
Dirigavimo lazdelę...
Dar akimirka viena —
Ir jau liejasi daina:

“Tralia tralia
Tralialia,
Tralia tralia,
Tralialia!”

Jie dainuoja, tralialiuoja
Taip, jog skamba net namai,
O maestro diriguoja,
Lazdele smagiai mojuoja,
Pats pritardamas linksmai:
“Tralia tralia,
Tralialia!”

Iš garažų, iš virtuvių,
Iš dirbtuvių, parduotuvių —
Iš visur daina jau plaukia!
Ją mielai kiekvienas traukia. —
Traukia meistras —
Tralialeistras,
Traukia šoferis —
Tralialioferis,
Kambarinė —
Tralialinė
Ir kepėjas —
Tralialėjas,
Ir vežikas —
Tralialikas,
Ir kareivis —
Tralialeivis,
Ir konduktorius —
Tralialiuktorius!

Nors maža pilka pelytė,
Vargšė Tralialytė,
Baisiai bijosi kačiuko,
Raino Tralialiuko, —
Bet išlindo iš kamučio,
Iš kamučio tralialiučio
Ir cypsena tylutėliai:
“Tralia tralia, tralitėliai.”

AUDRINGOJI NAKTIS

Aloyzas Baronas

Už miesto Gintuko tėveliai turėjo penketą akrų žemės. Didžioji dalis sklypo buvo užžėlusi dideliais medžiais ir tarp jų, tankiai išsike-
rojusiais krūmais. Čia buvo pastatyta ir pora bičių avilių. Kitoje skly-
po dalyje buvo pasodinta vaismedžių. Augo obelys, kriaušės, persikai,
o tarp jų, agrastų ir serbentų krūmai. Obelaitės atvesdavo tik vieną
kitą obuolį, gi laukinės obelaitės buvo aplipusios obuoliukais. Rude-
nį jų tiek prikrisdavo, kad net žolės nebūdavo pro juos matyti.

— Laukinės obelaitės veda vaisius, nes čia jos visada augo, gi šias
įskiepytąsias reikia labai prižiūrėti. Jas reikia patręšti — sakė Gintu-
ko tėtė.

Ir taip nutarė tas obelaites patręšti mėšlu, kurio nelabai toli esan-
čiame ūkyje buvo daug. Tačiau reikėjo sunkvežimio atvežti, o tokiam
nešvariam daiktui vežioti sunku buvo gauti sunkvežimį. Bet vienas pa-
žįstamas ūkininkas pažadėjo tokį nedidelį seną sunkvežimį paskolinti.
Gintukas su tėčiu nuvažiavo pas tą ūkininką, paėmė iš jo sunkvežimį
ir, palikę ten savo mašiną, nuvažiavo mėšlo. Kol vyras su nedideliu
traktorium privertė mėšlo, Gintukas apžiūrėjo ūkį. Buvo ketvirta va-
landa, ir melžė mašinoms karves. Jos stovėjo ir judino žandus.

— Jos gumą kramto, — pasakė Gintukas.

— Panašiai atrodo, bet jos gromuluoja, kramto anksčiau suėstą šieną, — tarė tėtė, ir jie nuėjo pas bulių, kuris atrodė ramus, bet buvo uždarytas už geležinių grotų, nes kartais supykęs galėjo ragais viską išvartyti.

Kai jie nuvežė mėšlą, tėtis išvertė jį į pora krūvų ir pasakė:

— Tu, Gintuk, gali čia palaukti, aš parvešiu sunkvežimį ir atvažiuosiu mašina. Tada ligi vakaro galėsime išvežioti dalį mėšlo ir grįšime.

Žemė buvo sausa, ir tėtis, pravažiavęs pro medelius, išvažiavo iš sodybos į kelią, kuriuo kartais pralėkdavo viena kita mašina. Gintukas žvalgėsi nuo kalniuko. Jis atsisėdo prie stalo po dideliu ąžuolu ir žvalgėsi. Toli stovėjo fabrikas ir iš vieno kamino kartais pasirodydavo liepsna. Dar toliau buvo kitas, didesnis kelias. Visi kaimynai buvo gana toli, ir Gintukui vienu momentu net baisu pasidarė. Šlāmėjo tyliai medžiai, buvo malonu ir šilta. Medžiai jau buvo pakąsti šalnos ir todėl buvo labai spalvuoti. Vieni jų buvo rudi, kiti geltoni, o kiti raudoni kaip ugnis. Gintukas prisiminė, kaip vasarą jie čia žolę piaudami rado pelėdžiuką. Jis žiūrėjo savo didelėmis akimis, įsikibęs stipriais nagais į šaką. Jie norėjo jį parsivežti namo, bet tėtis neleido.

— Palikim jį čia. Miškas jo namai. Naktį jį susiras jo mamytė ir jie vėl galės gyventi kartu. Jis dar labai jaunas ir žioplas.

Gintukas tada galvojo, kodėl visi lyg juokais sako "gražūs vaikai pelėdos", kai tas pelėdžiukas tikrai buvo gražus.

Gintukui besidairant, praėjo gal valanda ir grįžo tėtis. Jis ėmė vienračiu gabenti iš krūvos mėšlą ir versti prie medukų. Gintukas jį gražiai paskirstydavo apie medelio kamieną.

— Matai, Gintukai, įvairūs ansambliai stato vaidinimus — šienapiūtės ir rugiapiūtės, o mes dabar statome mėšlavėžį.

— Reikėtų daugiau į tą mūsų ansamblį narių, — juokėsi Gintukas.

— Žinoma, bet suspėsime, o jei liks kiek, kitą dieną atvažiuosime baigti.

Abu dirbo. Artėjo vakaras ir nepastebėjo, kad užėjo debesėlis ir nukrito keletas lašų.

— Gal daug nelis, — tarė tėtis, bet staiga pradėjo lašnoti daugiau. Jie apsidairė. Atrodo jokio didelio debesies nebuvo, tik medžių viršūnėmis pralėkė vėjas ir, pabarstęs raudonų lapų, vėl nutilo. Staiga pradėjo stipriai lyti. Jie abu susėdo į mašiną. Stiprus lietus lijo labai

trumpai, bet kai juodu išlipo, dirbti nebebuvo galima. Žemė buvo šlapia ir vėlėsi prie kojų. Tėtis nuvežė vienratį ir apvertė prie žabų krūvos. Į juos įkišo šakes ir grėblį. Jau prietemėjo. Rodos buvo viskas tylu, bet atrodė, kad toliau kyla debesis. Staiga pradėjo pūst vis didėjas vėjas. Abu sulipo į mašiną.

— Už valandos būsim namie, — pasakė tėtis, — jau mamytė laukia, — ir užvedė mašiną. Bet mašinos vienas ratas pateko į griovelį. Automobilis staugė, bet nejudėjo iš vietos. Rodos pašokdavo truputį, bet vėl grįždavo atgal. Tėtis išlipo, pažiūrėjo, padėjo po ratais šakų, bet plonosios šakelės lūžo, didžiųjų ratai nepagriebė, ir mašina urzgė vietoje. Temo, vis tankiau pradėjo kristi lašai. Kilo vėjas, visi medžiai ošė, lietus kirto vis stipriau.

— Turėsime čia palaukti, — tarė tėtis, žiūrėdamas į laikrodį.

— Žemė dar labiau sudrėks, ir visai nebegalėsime išvažiuoti, — prabilo Gintukas.

Nors čia pat buvo žvyruotas keliukas, bet reikėjo nors keleta pėdų pavąžiuoti pieva. Dabar to negalima buvo padaryti. Lietus lijo vis stipriau. Medžiai lingavo, mažesnieji krūmai lenkėsi ligi žemės, visa aplink traškėjo ir ūžė. Vėjas buvo toks stiprus, kad atrodė vertė mašiną ant šono. Į ją daužėsi seniau nuplėstos medžių šakelės ir lapai. Ji visa tratėjo, o jos stiklais zliaukė nesustodamas vanduo. Pora kartų žybtelėjo žaibas, bet perkūno garso beveik nebuvo galima girdėti, nes tebuvo tik vienas didelis triukšmas. Kartais kažkas lyg sudejavo, ir Gintukas vėl prisiminė pelėdžiuką. Visur buvo tamsu, tik toli einančiu keliu, rodos, lyg kas švytėjo. Ten vistiek, kad ir lėtai, žmonės važiavo. Nebuvo matyti nei debesų, nei to fabriko kamino, iš kurio iššokdavo liepsna. Vėjas buvo stiprus ir visa tratėjo. Tėtis įjungė mašiną, jos šviesos vos tepajėgė nušviesti keletą pėdų. Tebuvo matyti tik lietaus kritimas ir netoli besilankstą krūmai. Degant lempoms, Gintukui atrodė, kad juos visi mato tame tuščiame plote ir todėl ištare virpančiu balsu:

— Man smagiau patamsyje.

— Gal būt, — pasakė tėtis ir vėl išjungė motorą. Tėtis buvo taip pat labai susirūpinęs. Mašinoj nebuvo šalta ir lietus neužlijo, bet ir nebuvo smagu. Audra vis ūžė. Staiga, rodos, lyg kažkas trenkė į mašiną. Abu krūptelėjo, bet nieko nebuvo galima matyti. Tėtis vėl įjungė mašiną, tačiau priekyje nieko nebuvo, o į kitas puses nieko nebuvo galima įžiūrėti. Po gero pusvalandžio visa truputį aptilo. Mažiau

ūžė ir lietus mažėjo. Netrukus, nors buvo jau vakaras, lyg prašviesėjo. Toli kelyje buvo matyti lekiančių mašinų žiburiai; galima buvo regėti debesų properšos, ir toli stovinčio fabriko kaminas vėl išmesdavo ugnį. Kažkur toli bokšte mirkčiojo šviesa, o aukštai praskrido uždamas ir šviesas užsidegęs lėktuvas. Tėtis su Gintuku išlipo iš mašinos. Šalia jos gulėjo nulaužta ąžuolo šaka. Gera, kad ji netrenkė į mašiną, būtų galėjusi sudaužyti. Žemė gi buvo visai permirkusi ir nebuvo galima pagalvoti apie išvažiavimą. Reikėjo kaip nors eiti į kelią. Autobusas eidavo tolimesniu keliu, bet ligi jo buvo gal daugiau poros mylių, o ir autobusas eidavo kas valanda, gi vakarais dar rečiau. Du kaimynai teatvažiuodavo tik savaitgaliais, šiaip niekas čia negyveno. Reikėjo eiti toli pas trečiąjį ūkininką, kuris buvo daug toliau ir nebuvo pažįstamas. Žemė buvo minkšta, abu netruko sušlapt kojas.

— Miegokim mašinoj, — pasiūlė Gintukas, — o rytą pasieksim kelią ir parvažiuosim arba paskambinsim mamytei, ir dėdė Algis atvažiuos mūsų paimti.

— Bet dabar mamytė su broliuku Sauliuku rūpinasi ir nežino kur mes, — pasakė tėtis.

— O gal jau išsiuntė dėdę Algį ieškoti, — spėliojo Gintukas.

— Ne, aš manau, kad tebelaukia, juk mano, kad mes po audros išvažiuom. Tik kai nebesulauks, tada ieškos. Taigi, turėtų atvažiuoti tik už poros valandų.

Diena buvo šilta, jie buvo plonai apsirengę, bet dabar jau šalto. Buvo drėgnoka ir Gintukas nusipurtė.

— Lipam vėl į mašiną, — tarė tėtis, — gal ką sugalvosime. Abu vėl susėdo į mašiną. Tėtis įjungė motorą.

— Pajunginėkim šviesą, — tarė Gintukas, — gal kas pamatys.

— O jei ir pamatys, kas čia rūpinsis. Žinai, čia visko pasitaiko. Žmonės bijo.

— Bet jei policija pamatytų, tai sustotų, — tarė Gintukas.

— Kur tu čia laukuose policiją rasi, — galvojo tėtė. — Jis buvo susirūpinęs, žiūrėjo į laikrodį. Tikrai nebuvo kas daryti. Bloga laukti, bet negerai ir eiti. O vis giedrėjo ir šalo.

Tėtis pradėjo uždeginėti ir užgesinėti mašinos šviesas. Tai buvo panašu į signalizavimą. Po kiek laiko prie keliuko, vedančio į sklypą, sustojo mašina. Iš jos išlipo vienas vyras ir, pasišviesdamas lempute, artėjo:

— Labas, kas atsitiko? — paklausė jis angliškai.

Tėtis su Gintuku išlipo.

— Nebegalime išvažiuoti, — sušuko Gintukas ir abu su tėčiu ėjo artyn. Jie susitiko mėlynais darbo drabužiais vilkintį vyrą. Prie šono jis turėjo pasikabinęs įrankių makštį. Tai buvo telefono tarnybos vyras. Audra daugelyje vietų nutraukė telefono laidus, ir jie dabar važiavo jų ieškodami ir taisydami. Tėtis su Gintuku viską išaiškino. Telefonistų mašinoj buvo kitas vyras. Jie susodino į savo sunkvežimį Gintuką su tėčiu ir parvežė ligi autobuso stoties, iš kur jis eidavo kas pusvalandis.

— Labai ačiū, — dėkojo tėtis su Gintuku, — norėjom eiti ieškoti telefono, kad galėtume patelefonuoti.

— Vistiek nebūtumėte prisišaukę, nes nutraukti laidai, — tarė vienas telefono tarnybos vyrų. Tėtis jiems davė dolerį.

— Gazolinui, — pasakė.

— O nereikia, — juokėsi vyrai, bet pinigą paėmė. Tėtis būtų davęs ir daugiau, nes vyrai išgelbėjo iš labai nemalonios padėties.

Už valandos Gintukas su tėčiu buvo namie. Buvo gana vėlu. Kambarį sėdėjo nusiminusi mamytė, močiutė ir broliukas Saulius, o dėdė Algis vaikščiojo po kambarį su mašinos raktais rankose ir buvo jau pasirengęs važiuot ieškoti.

Kai viską paaiškino, vakarienę valgant, tėtis nusijuokė:

— Mūsų vaidinimas, mėšlavežis, nepavyko.

— Bet vistiek gerai baigėsi, — tvirtino Gintukas.

— O tiek buvo rūpesčio, maniau, kad širdis sustos. Fui, — sakė lyg supykusi mamytė.

Kitą dieną Algis nuvažiavo su tėčiu ir dar pora vyrų ir ištraukė mašiną. Nulaužtą ąžuolo šaką nuvilko prie žabų krūvos.

Nuo to laiko Gintukas telefoną, kurį jis naudojo tik su draugu pakalbėti, pradėjo labiau vertinti, nes jis gali dažnai ir iš nelaimės išgelbėti.

Ir dabar, kai rudenį ar žiemą pakyla audra, Gintukas jaučia kaip gera namuose. Jis dabar įsitikino, kad lietuviškoj knygutėj skaitytas sakinyš "Nameliai mano brangūs, man visur patogų, bet niekur nėra tiek laimės, kiek po jūsų stogu", buvo svarbūs ne tik tėveliams Lietuvoje, bet tebėra reikšmingas ir čia Amerikoje.

SENAME DVARE

Ištraukos

Šatrijos Ragana

Marija Pečkauskaitė, kuri pasirinko labai įdomią slapyvardę, Šatrijos Ragana, gimė 1878 m., mirė 1930 m. Ji buvo mokytoja ir taip pat rašė knygas. Ji labai mylėjo jaunimą ir daug apie jį rašė. Ši ištrauka iš jos vekalo, *Sename dvare*, atvaizduoja mažos mergaitės, Irutės, apsilankymą pas bobutę. Jos mama yra vadinama "mamatė", tai maloninis žodis kaip "mamytė". Nika yra Irutės broliukas.

- Paimk Niką, Irutę, ir nuneškit bobutei lauktuvių,
- pasakė mamatė, duodama pilną visko pridėtą pintinėlę. Pašokau per mastą nuo žemės iš to džiaugsmo.
- Ar galima pasiklausti pasakų, mamate?
- Galima, vienos.
- Bet jei trumpa, tai dviejų — ar taip, mamate?
- Ką gi darysi su tokiu pasakų maišeliu, — nusijuokė mamatė...

Eiti pas bobutę — kaip tai miela! Ne tik dėl to, kad ji moka gražių pasakų, bet ir dėl to, kad ten viskas taip keista, taip nematyta, taip kitoniška, negu aplink mane. Rodos

man, kad nuėjus ten, įžengiu į pasakų šalį. Gyvena bobutė sename mūro name, ... mažame kambarėlyje su vienu, giliai įleistu langu... Kambarėlio sienos laikraščiais išlipytos, asla švariai iššluota, visados žaliais ajerais (ilgais, stipriai kvepiančiais augalais) išbarstyta. Turbūt nuo tų ajerų ir nuo ryšulių žolių prikabinėtų palubėse, visas kambarėlis pilnas kažkokio meilaus, ypatingo kvapo. Tiesiog kvepia pasaka...

Atidavus lauktuves ir išklausius bobutės dėkojimų, klausiu:

— Kodėl niekados neateini pas mus, bobute?

— Eik, eik, pupeli, kas aš per viešnia ponams!... Ir taip perdaug visko turiu iš jų malonės, viso ko esu pertekus.

— Ar ne nuobodu taip vienai vis būti? Vis tik sėdi ir sėdi prie to pečiaus, — tarė Nika...

— Pasenęs, ar nori ar nenori, turi vienas būti... Turėjau tėvelius, vyrą, trejetą vaikų užauginau — o kur visi?... Ir kur, rodos, tas mano gyvenimas dingo?

— Ar ir tu, bobute, pirma buvai jauna? — klausia Nika.

Bobutė nusijuokė.

— Buvau, pupeli. Ir ne tik jauna, bet ir maža esu buvusi — kaip judu dabar... Užaugau aukšta, tvirta. Pirma darbininkė buvau visame dvare...

— Bobutėle, pasaką pasakyk! — pertraukiau.

— Va, ar namie nepasiges, kad užtruksi?

— Ne, ne! Mamatė leido pasiklaudyti — jei ilga pasaka — vienos, jei trumpa — dviejų.

— Tai jau pasakysiu vieną ilgą.

— Bobutėle, tik kad joje būtų baisių, baisių baidyklių! Juo baisiau klausyti, juo mieliau.

Atsisėdome ant suolelio, šalia ratelio, o bobutė, vis verpdama, ėmė pasakoti. Ir prigūžė pilna trobelė baisiausių baidyklių: ugniaakių aitvarų, kaukų pikčiurnų, ir gudrių kipšų, ir laumių viliūgių... Šiurpuliai ėjo man per nugara. Žinojau, kad vakare ne tik neisiu į tamsų kambarį, bet

VAKARAS

St. Laucius

Varpas dan, varpas din,
Migdo kalnus, laukus.
Gausmas krinta širdin
Malonus ir sunkus.

Jau pavargo visi,
Dideli ir maži.
Tuoį padangė tamsi
Žiburėliais pražys.

Varpas dan, varpas din,
Dievo angelas čia.
Vienas žingsnis pirmyn
Su džiaugsmu ir kančia.

Tartum knygą matai,
Prirašytą pačių:
Naujas puslapis štai
Rūpesčių ir vilčių.

Varpas dan, varpas din,
Baigėm dieną sveiki.
Gausmas krinta širdin,
Miegas merkia akis.

ir apšviestame sėdėdama bijosiu žvilgterėti pro atdaras į tamsų kambarį duris, kad neišsinertų kartais iš tamsybių kokia tų pasakų baidyklė. Nepaisydama to, godžiai klausiau. Rodės man, kad bobutė pati yra geroji laumė, ir visi tie aitvarai ir kaukai jai tarnauja. Pabaigus jai, paklausiau:

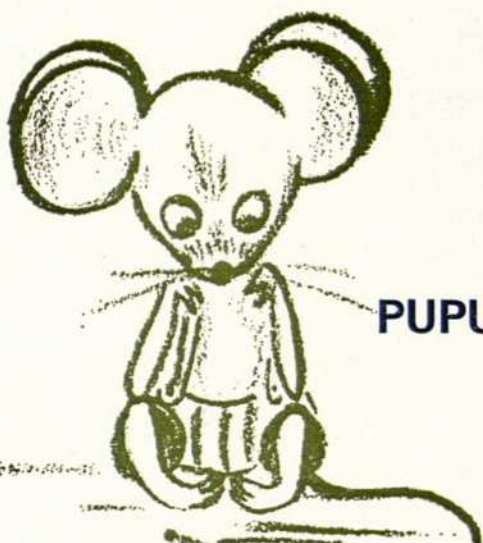
— Ar esi mačiusi aitvarą, bobute?

— Ne, pupeli. Mano vyras sakęs matęs, bet man neteko.

— Kaip būtų gerai, kad aitvaras tau pinigų prineštų.

— Saugok Dieve! Kur juos dėčiau? Juk esu pavalgiusi ir apsidariusi (apsirengusi) ir turiu šiltą trobelę... Su aitvaru, pupeli, nenorėk niekuomet susidėti. Tie pinigai tėra geri, kur žmogus savo rūpesčiu ir darbu įsigija.

PUPUČIO ANTROJI KELIONĖ

Linutė

Buvo tokia taip sau diena. Iš tikro, buvo nei šiaip, nei taip, o Puputis taip keistai ir jautėsi — nei vienaip, nei kitaip. Jis sėdėjo kamputyje ant kilimo ir niekaip negalėjo uodegytę patogiai pasidėti. Jis padėjo taip ir tuoj pakeitė anaip. Lauke snaigės krito savaip, bet Pupučiui jos buvo neįdomios — juk jis jau buvo matęs šimtus milijonų snaigių.

— Ale ot, — pradėjo galvoti Puputis, nes jis turėjo ką nors veikti, bedėstydamas uodegytę vienaip ar antraip. — Vis dėlto būna smagu keliauti. Buvo smagu keliauti į stovyklą pernai vasarą — bent pusiau smagu buvo, — pataisė mintį Puputis, prisiminęs kai kuriuos nelabai smagius dalykus. — Ir buvo koks trečdalis smagumo būti šiaurėje — nes ir ten visko buvo, — vėl galvojo Puputis, keliaudamas toliau į praeitį.

Tuo tarpu virtuvėje mama pelė pradėjo kažką gražaus niūniuoti. Ta dainelė Pupučiui priminė lyg jūrą, lyg saulutę, lyg ką...

— Mmmmm, — beveik apsilaižė peliukas, išsitiesdamas ant kilimo, ir visai pamiršdamas tą savo uodegytę. — Saulutė ir jūra — tai ne pusė ir ne trečdalis, o visas smagumas!

— Puputi, — staiga jį pašaukė mama.

Peliukas net ant vienos kojos nušoko į virtuvę. Kartais būna taip malonu, kai kas nors taip sau ima ir pasišaukia — ypatingai jei yra tokia taip sau diena.

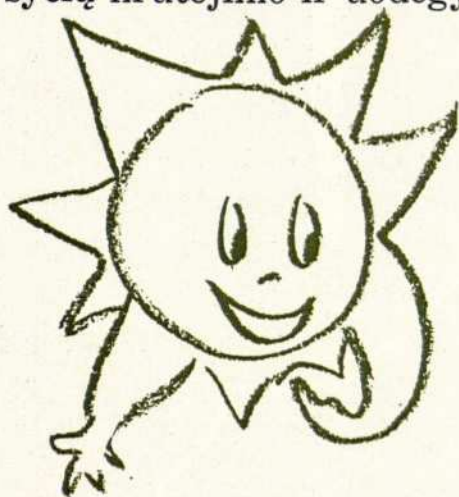
— Vaikeli, žinai ką, — pradėjo mamytė (o Pupučiui taip patiko tas linksmas spindulėlis jos akyse), — man atrodo, kad mes turėtume aplankyti savo gimines. Ar atsimeni savo pusbrolius ir pusseserės, peliukus Pilkiukus?

Puputis nevisai atsiminė, bet mamytė lyg tai pasakoj, kad jie kažin kada buvo atvažiavę į svečius. Jis tik nusišypsojo ir nieko nesakė, nes tas linksmas spindulėlis vis žaidė jo mamos akyse.

— Tai mano brolio šeima, — tęsė mamytė. — Jie gyvena pietuose, Floridoje, ir mus vis kviečia atvažiuoti. Šiomet, manau, nuvažiuokim.

Puputis tik pravėrė burną iš nustebimo. Jis kaip tik galvojo apie visokias keliones, o dabar...

— Susiruošim per dvi dienas ir išvažiuosim, — vėl kalbėjo mama pelė, atspėdama, kad Puputis sutinka iš jo ausčių krutėjimo ir uodegytės šokinėjimo.

— Florida, Florida, Florida, — pagaliau prabilo Puputis, truputį susimaišydamas. — Ar ten yra jūra? Ar ten saulutė šviečia? — ėmė klausinėti.

— Ten bus kaip vasara, — aiškino mamytė. Galėsi maudytis jūroje ir vainikus pinti.

Puputis suplojo rankomis ir pašoko kažkokį keistą šokį — nei "bitutė", nei "lenciūgėlis", tik kažkokie keisti trepsėjimai.

— Mamytė, šį kartą aš viską į lagaminus dėsiu, o tu tik žiūrėsi. Jau aš labai išmintingas — neimsiu nei žolės, nei sūrio, nei akmenukų, kaip tada kai keliavom prie jūros...

Žinoma, aš tada buvau jaunas ir kvailas, bet dabar..., — aiškinosi Puputis, o žodžiai tik byrėjo iš jo snukučio, kaip kokie žirniukai — mama vos spėjo juos gaudyti.

— Gerai, Puputi, darysim viską pagal planą. Pirmiausiai surašysim ką sau imsime, paskui reikės sugalvoti kokias dovanas nuvešim...

Kol mamytė baigė, Puputis jau turėjo lapą popieriaus ir liežuvėlį iškišęs rašė.

— Mamyte, čia bus labai rimtas posėdis. Tu būsi pirmininkė, o aš sekretorius, — nutarė peliukas, lyžtelėdamas pieštuko minkštą trintuką.

Juodu rašė ir galvojo, galvojo ir rašė, kol viskas buvo sugalvota ir surašyta. Tada Puputis atsivilko lagaminą ir pradėjo krauti. Bekraudamas, jis paslaptینگai šypsojosi, nes negali žinoti, kas gali atsitikti per žiemes atostogas...

— Ot, ir su tom taip sau dienom negali žinoti, — galvojo Puputis. — Ėmė ir išėjo visai padori kelionė — negali išaiškinti tokių dalykų nei vienaip, nei kitaip...

IŠDYKĖLIS

L. Žitkevičius

Kaktoj guzas, kaip arbūzas.
O kodėl? Kad sugriuvau.
O kodėl aš sugriuvau?
Kad išdykėlis buvau.

Tėtis liepė nebėgioti.
O kodėl? O kad slidu.
Aš kaip vėjas per alėjas
Pasileidau — du-du-du.

Nepribėgau nieko gero.
O kodėl? Kad suklupau.
O kodėl aš suklupau?
Kad ant stulpo užlipau.

O kodėl ten buvo stulpas?
Nieks nežino, iš tiesų.
Kaktoj guzas, kaip arbūzas.
O kodėl? Sakyt baisu.

LINKSMIAU

Tėvas: Apvylei mane, Petriuk. Žadėjau tau nupirkti dviratį, jeigu būtum išlaikęs egzaminus. Ką gi tu veikei, kai reikėjo mokytis?

Petriukas: Mokiausi važiuoti dviračiu.

Simas: Aš žinau ką daryčiau, jei būčiau milijonierius.

Rimas: O ką?

Simas: Nieko!

Mama: Tai kaip sekėsi tavo piešimo pamoka, Rūtele?

Rūta: Ne labai gerai, mamyte. Mūsų mokytoja tokia keista. Ji man liepė nupiešti bažnyčią, o davė visai mažą lapą popieriaus. Kaip aš ant jo galiu nupiešti tokią didelę bažnyčią?

Romas: Aš bijau čia eiti — tas šuo taip baisiai loja.

Tomas: Argi nežinai patarlės, kad šuo, kuris garsiai loja, nekanda?

Romas: Aš tai žinau, bet ar tas šuo ją žino?

Fotografas: Ponia, jūs atrodysit labai susiraukusi šioje nuotraukoje.

Ponia: Palaukit minutę, kol nusiimsiu savo naujus batus!

Žiūrovas: Ką šis paveikslas vaizduoja?

Menininkas: Pasaulio pabaigą.

Žiūrovas: Tiesa, jis tikrai baisus!

Mokytojas: Jei aš padėčiau tris kiaušinius, o tu, Jonuk, padėtum dar keturis, kiek tada būtų kiaušinių?

Jonukas: Aš nežinau kaip su jumis, pone mokytojau, bet aš kiaušinių nededu.

Jurgis: Kodėl žmogaus plaukai greičiau pražyla, negu barzda?

Juozas: Todėl, kad jo plaukai apie dvidešimt metų senesni už barzdą!

Ponia: Vaike, ką tu veiki toje ovelėje?

Vaikas: Ar nematot užrašo, kuris sako, kad negalima lipti ant žolės?

Motina: Ponia mokytoja, Onutė negali šiandien ateiti į mokyklą. Ji susirgo beruošdama pamokas. Ką gi jūs ten mokot, kad vaikas susirgo?

Mokytoja: Nieko ypatingo. Tik paklausiau kaip ilgai truktų suvalgyti dvidešimt obuolių, jei galima vieną suvalgyti per pusantros minutes.

Motina: Na, o Onutė vos penkioliką obuolių pragaužė...

Berniukas: Keturiasdešimt aštuonias dešreles, prašau.

Padavėjas: Nejaugi tu tiek daug suvalgysi!

Berniukas: Oi ne, aš turiu dar du draugus.

BUVO TOKIA PASAKĖLĖ

Kartą — ne vakar ir ne šiandien — gyveno tigras ir tigrienė Afrikos džiunglėse. Tankumyne stovėjo senas apleistas nameliukas, ir kadangi tigrui ir tigrienei kaip tik reikėjo namų, jie ten ir įsikraustė. Iš pradžių jie buvo labai laimingi. Tigras sumedžiodavo maisto, o tigrienė išvir-davo skanius pietus. Tik bėda — nebuvo kur kaulų dėti. Tigrienė ėmė mesti atlikusius kaulus pro langą, o tigras juos metė pro duris. Kasdien šiukšlių krūva augo. Už sa-vaitės saulutė jau nebešvietė pro langą, o per duris vos vos buvo galima išeiti — ir tai reikėjo orą įtraukti ir ausis nu-lenkti, kad prasiskverbų pro visai mažą plyšiuką. Ir tigrui ir tigrienei nusibodo tokia netvarka.

— Tigreli, vyreli, sutvarkyk tuos kaulus, — paprašė tigrienė.

— Tai moterų darbas, balandėle, — atsakė tigras.

Taip juodu ir negalėjo susitarti, kas turėtų šiukšles sutvarkyti. Kaulų krūvos vis augo ir augo, kol vieną dieną tigras nebegalėjo išeiti maisto pamedžioti...

Na, o kas dabar nutiko tik papūgos vaikas sužinojo. Bet kadangi jis rašyti nemoka, jūs užbaikit pasakėlę ir at-siųskit EGLUTEI, ji labai norėtų sužinoti kaip ten buvo.

Rašykite šiuo antrašu: EGLUTĖ

Immaculate Conception Convent

Putnam, Connecticut 06260

Dovanų galvosūkio atsakymai (psl. 10) — Skersai. 1. anas, 2. rasa, 3. kara-lius, 4. yra, 5. tyras, 6. lėtas, 7. A, B, 8. sala. Žemyn: 9. katė, 10. rytas, 11. arabas, 12. kaulas, 13. slis, 14. tryš, 15. ar, 16. saulė.

NAUJOS KNYGOS

DANUTĖ STOVYKLAUJA — autorė, N. Jankutė, iliustratorė, F. Preke-rytė. Patraukli pasakų knygutė, antras "Zebriuko nuotykių" autorės kūrinys. Kaina — \$2.00. Galima įsigyti šiuo antrašu: **SKAUČIŲ SESE-RYJA**, 4525 S. Rockwell, Chicago, Ill. 60632.

TĖVYNĖS ATGARSIAI — Čikagos Aukš. Litanistikos mokyk. moki-nių žurnalas, nr. 1. Gražiai išleistas naujų mokslo metų bei vasaros išpūdžių pilnas laikraštėlis.

TRUPUTĮ PAGALVOK

Padėkite pelytei atrasti sūrį, kuris yra pavožtas po paskutine dėže. Pelytė turi pradėti nuo pirmos dėžės ir pereiti per visas. Jei pelytė bent vieną dėžę aplenks, arba grįš atgal tuo pačiu keliu, katinas pabus ir ją pagaus! Gerai pagalvokit, arba pelytei bus blogai.

